

20. 12. 02

Joelb?
Zh

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U GOSPIĆU

20. 12. 2002.
Priloga V
20. 12. 02.

Poslovni broj: K- 5/02-133

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Gospiću u vijeću sastavljenom od predsjednika suda Pavla Rukavina, kao predsjednika vijeća, suca Milke Vraneš i sudaca porotnika Drage Mili-novića, Ivana Gluša i Milana Gende, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Katicice Radaković, u kaznenom predmetu protiv optuženih: I NIKOLE CVJETIĆANIN iz Visuća, kbr. 24, koga brani Ivan Tićak, odvjetnik iz Gospića i II MILANA MILOSEVIĆA iz Apatina, ul. Dimitrija Tucovića br.22, sada nepoznata boravišta, koga brani Raul Belamarić, odvjetnik iz Gospića, zbog kaznenog djela iz člana 120 st. 1 OKZ RH, nakon održane glavne rasprave dana 28. i 29. studenoga 2.002. godine u nazočnosti I opt. Nikole Cvjetićanina i njegovog branitelja Ivana Tićka, odvjetnika iz Gospića i zastupnika optužbe - zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Željka Brkljačića, a u odsutnosti II opt. Milana Miloševića, kome se sudi u odsutnosti, dana 29. studenoga 2.002. godine

p r e s u d i o j e

I optuženi NIKOLA CVJETIĆANIN sin Milke, JMBG 3009964350904, rođenog 30. rujna 1964. godine u Gospiću, s prebivalištem u Visuću kbr. 24, Udbina, Srbin, državljani RH, nezaposlen, radnik, neoženjen, bez djece, pismen sa završenom srednjom školom, vojsku služio 1983. godine u Skoplju, u pritvoru od 31. siječnja 2.002. godine

II optuženi MILAN MILOŠEVIĆ JMBG 0105950350918 sin Dušana, rođen 01. svibnja 1950. godine u Visuću, općina Udbina, Srbin, strojobravar, s boravištem u Apatinu, ul. Dimitrija Tucovića br. 22, sada nepoznatog boravišta,

k r i v i s u

što su:

dana 8. listopada 1991. godine, kao pripadnici Udbinske čete teritorijalne obrane tzv. "Sao Krajine" zajedno sa pripadnicima bivše JNA, u vojnoj akciji "čišćenja terena", od hrvatskog pučanstva, na području sela Smoljanac, općina Plitvička Jezera, koju je ta četa zajedno sa drugim jedinicama tu izvodila, protivno članu 51 st. 2 Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, naoružani automatskim oružjem u selu Smoljanac ispred kuće broj 7, zatekli civile Matovina Josipa rođenog 1930 godine i Anu Bujadinović rođenu 1923. godine iako u tom selu nije bio pružan nikakav oružani otpor od strane postrojbi Hrvatske vojske iz osobnog naoružanja ispalili svaki više metaka nanijevši im prostrijelne rane prsišta koje su bile smrtonosne i od kojih su oštećenici odmah preminuli,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba kršeći pravila međunarodnog prava ubijali civilno stanovništvo,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv civilnog stanovništva, označeno i žanjivo u članu 120 st. 1 OKZ RH,

pa se temeljem čl. 120 st. 1 OKZ RH

o s u đ u j u

I opt. NIKOLA CVJETIĆANIN i

II opt. MILAN MILOŠEVIĆ

na kaznu zatvora u trajanju od 9 /devet/ godina, svaki.

I optuženiku NIKOLI CVJETIĆANINU u izrečenu kaznu zatvora, uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 31. siječnja 2.002. godine pa nadalje.

Temeljem čl. 122 st. 4 ZKP optuženici se oslobađaju troškova kaznenog postupka.

Temeljem čl. 132 st. 2 ZKP oštećenik SLAVKO MATOVINA s imovinskopravnim zahtjevom upućuje se u građansku parnicu.

Obrazloženje

Optužnica Županijskog državnog odvjetnika tereti I optuženika Nikolu Cvjetićanina i II optuženika Milana Miloševića, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 120 st. 1 OKZ RH, činjenično i pravno pobliže opisanog u izreci presude.

U skladu sa rješenjem ovog suda od 11. studenoga 2.002. godine II optuženiku Milanu Miloševiću sudilo se u odsutnosti, jer u vrijeme suđenja nije bio dostupan ovome sudu.

Nakon svih provedenih dokaza i utvrđenih činjenica iz tih dokaza u potpunosti je dokazano da su i I optuženik Nikola Cvjetićanin i II optuženik Milan Milošević počinili kazneno djelo za kojega su osuđeni.

To proizlazi iz slijedećih izvedenih dokaza: obrane I optuženika Nikole Cvjetićanina / list spisa 57 i 268/ iskaza svjedoka, zaštićeni svjedok nazvan " svjedok broj 1" / list 85 i 264, svjedoka Slavka Matovine /list 111 i 264/, Ante Rukavine /116 i 265/, Ivica Markovića /118 i 265/ i Mirka Đukića / 142 i 266/, zapisnika o vanjskom pregledu leševa, te identifikaciji za oštećenike Anu Bujadinović i Josipa Matovinu / list 44/, fotoelaborata / list 20/, zapisnika o očevidu i rekonstrukciji događaja / list 145 i 150/, skici lica mjesta / 159-163/, fotodokumentaciji očevida, / 173 /, fotodokumentaciji ekshumacije /46/, nalaza i mišljenja balističkog vještaka / list 168/.

I optuženik Nikola Cvjetićanin poriče izvršenje kaznenog djela koje mu se stavlja na teret. I optuženik ne poriče da je na početku ratnih zbivanja na ovom području bio pripadnik I Udbinske čete pri teritorijalnoj obrani u tzv. Svo Krajinu. Po zapovjednicima dobio je zadatak da krajem rujna ili početkom listopada 1991. godine idu na "čišćenje terena" u području Plitvica. Zapovjed su dobili od tadašnjeg profesionalca u JNA, oficira Mrkobrada a dok je drugi "oficir" bio Marinković iz teritorijalne obrane SAO Krajine. Po zapovjedi, krenuli su na mjesto gdje se događaj zbio. Akcijom je rukovodio pukovnik Dragan Bešir i kad su stigli na području Plitvica, a to je ispred mjesta Smoljanac, rečeno im je da tu pričekaju, jer će naići tenkovi i helikopteri vojske JNA. Drugi dan dobili su zapovjed da krenu naprijed. Osobno je bio naoružan automatskom puškom M- 58 call. 7,62. Stigli su do jedne kuće i tu su ostali jedno sat vremena a ništa se nije događalo. Dobili su zapovjed da krenu prema školi u Smoljancu / mjesto inače naseljeno hrvatskim pučanstvom/. Kad su krenuli a bili su u vojnoj formaciji voda, zapovjednik voda Stanko Uzelac zv. Mrgud

napredio mu je da se vrati do tzv. "Mićana", a to je II optuženik Milan Milošević. Vratio se je kod II optuženika, a ovaj se nalazio pred jednom kućom a ispred kuće je stajao jedan stariji čovjek, kojega je II optuženik s tom puškom držao na nišanu. Uto se iza kuće pojavila jedna starija žena noseći u ruci neko povrće kao da je bila u vrtu. Ovaj čovjek kome je II optuženik rekao da se ne miče i da će u njega sasuti 30 metaka, uz obrazloženje da je njegov brat zarobljen u Gospiću i da će ga osvetiti.

Po obrani I optuženika Nikolâ Cvjetićanina, II optuženik Milan Milošević podigao je pušku i sa dva rafala ubio ove dvije osobe. I optuženik navodi da je i on mehanički, kad se pojavila ova žena, podigao svoj automat, kad se ona pojavila iza kuće. Tvrdi da je udaljenost između oštećenika Josipa Matovine i Ane Bujadinović / u to vrijeme Josip Matovina bio je star 61 godinu, a Ana Bujadinović 68 godina/, iznosila metar, do metar i pol. Tvrdi da niti jednog oštećenika nije držao na nišanu, već da je to isključivo činio II opt. Milan Milošević zv. Mićan.

Dodaje, da je njihova grupa, koja je prolazila kroz mjesto Smoljanac, brojila oko 20 ljudi.

Ne može obrazložiti zašto mu je zapovjednik njegove postrojbe rekao da se vrati do "Mićana" - II optuženika i tada je i prvo put vidio II optuženika pred ovom kućom s ovim starijim čovjekom, našto mu je ovaj odgovorio "Šta, koju p.... materinu radiš", a on mu je odgovorio : "Čuti, pazi taj tamo čošak" a misleći na kuću, gledajući u pravcu kuće s lijeva, odakle se pojavila ta žena. Žena se pojavila iza kuće uz ogradu, i kad ih je ugledala, ovo povrće, koje je nosila uzase, ispalo joj je iz ruke i prilazila je ovom starijem čovjeku, i ništa nije govorila.

I optuženik Nikola Svjetićanin kategorički tvrdi da je obojicu oštećenika ubio II optuženik Milan Milošević a u trenutku kad je on ispalio dva rafala između njih je bilo 6 - 7 metara.

I optuženik u svojoj obrani predočava da se II optuženik hvalio kad su se vratili da je osvetio svoga brata, koji je navodno kao djelatnik vojske smrtno stradao u Gospiću, a to nije istina, jer je njegov brat i danas živ.

Nakon što se zbio ovaj događaj pridružili su se skupini koja je prolazila kroz mjesto Smoljanac. Svoj povratak na lice mjesta gdje su pronađene ove dvije stabije osobe, obrazlaže zapovijedi čelnika, uz obrazloženje da je ove osobe mislio povesti ili da je II optuženik Milan Milošević ranjen, pa mu treba pružiti pomoć.

Kad su prolazili pokraj ove kuće, gdje su oštećeni oštećenici, nije znao da u njima ima osoba a kad mu je naređeno da se vrati do jedne kuće, tu kuću je zapazio i bila je daleko oko 200 metara. Rečeno mu je da se kod te kuće nalazi II optuženik Milan Milošević.

O ovom događaju nije pričao sa II optuženikom, ovo još to u vrijeme dok su tamo boravili, a kasnije kad su se našli u izbjeglištvu, o ovome su razgovarali, i II optuženik mu je rekao da šuti i o ovome nikome ne govori.

I optuženik čak spominje mogućnost da je u tom trenutku, kad je ispucao rafale u oštećenike i na njega uperio pušku.

I optuženik ističe da je po formiranju tzv. SAO Krajine dobio poziv i da su mu u Udbići podijelili oružje a da je to bilo jedno mjesec dana nakon tzv. "Krvavog Uskrsa" na Plitvicama / događaj se zbio 31. ožujka 1991. na Plitvicama. Bivša vojska JNA sudjelovala je u formiranju paravojskih postrojbi i davala im naoružanje. Obrazlaže, da je za njega pojam "čišćenje" tada značilo da područje treba očistiti od svega što je Hrvatsko, iako su to činili i "niški specijalci", pa "Arkanovci", pa "Šešeljovci", pa "Beli Orlovi", te "Crvene beretke kapetana Dragana".

Po dolasku u naselje osim ove dvije osobe nisu nikoga zatekli. Nakon događaja i nadalje je ostao u vojsci SAO Krajine, gdje je ostao sve do akcije "Oluja" i ondaje izbjegao u Srbiju. Vratio se u Hrvatsku 13. svibnja 2.000. godine.

I optuženik Nikola Cvjetičanin svoj je položaj nastojao pojasniti, činjenicom da je i sam završio u zatvoru u Kninu 1993. godine. A obrazloženje koje je dao, nije vezano za ovaj događaj.

Uporno tvrdi da je obojicu oštećenika, dvije starije osobe usmrtio II optuženik Milan Milošević.

U ovom predmetu saslušan je tzv. "zaštićeni svjedok" označen "Svjedok broj 1", čiji je identitet utvrđen na stranici broj 83 a iskaz u originalu na stranici broj 84. Prije saslušanja "zaštićenog svjedoka", predsjednik vijeća je uz dozvolu raspravnog vijeća, izvršio identitet svjedoka.

Zaštićeni svjedok nazvan "Svjedok broj 1" izjavljuje da su dobili zapovjed da idu u mjesto Rastovača. Bio je pripadnik Udbinske čete. Kad su došli u mjesto Smoljanac, tog istog dana, došli su do jedne kuće i na vratima su vidjeli jednog starijeg čovjeka u kojega je uperenu pušku držao II optuženik Milan Milošević. S desne strane kuće a u istom pravcu stajala je jedna baka a u nju je uperenu pušku držao I okriv.

Nikola Cvjetičanin. Njihov vod prošao je pokraj njih a u vodu ih je bilo po prilici trišesetak i kad su odmakli jedno 200 metara od njih, čula su se dva rafala i to jedan na drugim. Svjedok tvrdi da je u trenutku prolaska kraj ove kuće i ovih dviju osoba, II optuženik Milan Milošević držao je uperenu pušku u starijeg čovjeka a ispred ove bake, stajao je I optuženik Nikola Cvjetičanin, također s uperenom puškom.

Nastavili su se kretati dalje i kroz neko vrijeme pristigli su obojica optuženika, niti ih je tko što pitao, niti su što govorili.

Ovaj svjedok ne može se izjasniti da li je pucano iz jedne puške ili iz dvije puške. Rafal je bio kratak i u nekoliko sekundi.

Dodaje da je II optuženik Milan Milošević bio udaljen od ovog starijeg čovjeka 3 - 5 metara, a I optuženik Nikola Cvjetičanin od ove bake također 3 - 5 metara, a da je udaljenost između njih optuženika bila oko 15 metara. Jedan je držao na nišanu starijeg muškarca, a drugi ovu baku. Izravno su gledali prema oštećenicima a jedan prema drugom, bili su okrenuti bočno.

Nije mogao razlikovati, da li puca jedna ili dvije puške, ali u svakom slučaju čuo je dva kratka rafala.

Zaštićenik svjedok ne može se izjasniti da li bi u slučaju da je jedna od osoba koje su pucale, u jednu pa u drugu osobu oštećenika, ovaj drugi bio u opasnosti, ali dodaje da ako se radi o rafalnoj paljbi, postoji velika nesigurnost u pucanju.

Svjedok Mirko Đukić iskazuje da je u to vrijeme bio pripadnik Udbinske čete a što znači u okviru paravojnih postrojbi SAO Krajine i dobili su nalog da "prođu" kroz selo Smoljanac, uz obrazloženje da u tom selu nema nikoga i da pješadija prođe samo kroz njega. Prolazeći kroz selo i nekoliko kuća II optuženik Milan Milošević je zastao kad je on prošao, kroz neko vrijeme čula se pucnjava, a tko je pucao po ljudima to ne zna. Uz ovu kuću bile su dvije osobe starije dobi a da li su bili muški ili žene, to ne zna.

Prolazeći kroz to područje svi su bili naoružani pješadijskim naoružanjem, a točno koju vrstu naoružanja je nosio svaki posebno, to ne zna. Zna da je bila naredba "čišćenje terena" a što je to značilo to ne zna.

Nakon što je tu čuo pucnjavu, a pošto su prošli pokraj ovih dviju starijih osoba, nikakvih daljnjih komentara o ovom događaju nije bilo.

Svjedoci Slavko Matovina, Ante Rukavina i **Ivica Marković** o samom događaju neznaju ništa.

Valja napomenuti da je oštećenik Josip Matovina otac svjedoka Slavka Matovine.

Gotovo jednako iskazuju da je u to vrijeme u listopadu 1991. g. od strane paravojskih snaga tzv. HAO Krajine izvršen napad na njihovo selo. Koliko je bilo moguće pružali su otpor, a onda su se povukli. Kad je napad nešto jenjao vratili su se u selo da vide što se zbilo i tad su ispred kuće oštećenika Josipa Matovine zatekli njega i Anu Bujadinović mrtve. Bili su daleko jedno od drugoga nekoliko metara. Nekako su ih uspjeli izvući iz sela na način da je došao mrtvozornik i prebacili ih na mjesto gdje su i pokopani.

Svi svjedoci gotovo identično iskazuju da su osobe koje su napadale na njihovo selo bili obučeni u odjeću bivše JNA a inače su i kontrolirali ovo područje. Bili su naoružani a oružje im je davala bivša JNA. Borili su se koliko su mogli, ali zbog nadmoći naprijatelja morali su uzmaknuti. Izvlačeći mrtve oštećenike od kuće gdje su nađeni mrtvi, vidjeli su da se radi o prostrelima u predjelu prsa a i nešto prostrela s bočne strane.

S obzirom da su se znali podaci, gdje su oštećenici Josip Matovina i Ana Bujadinović pokopani, gotovo pet godina nakon događaja na osnovu odluke Komisije za zatočene i nestale Vlade RH, prišlo se ekshumaciji posmrtnih ostataka oštećenika Josipa Matovine i Ane Bujadinović. Sačinjen je zapisnik iz kojeg proizlazi da je liječnik vještak izvršio pregled leševa i identifikaciju. Iz zapisnika proizlazi da je pronađena mrtva Ana Bujadinović rođena Smolčić rođena 5. srpnja 1923. godine, s prebivalištem u Smoljancu kbr. 37, i da je smrtno stradala uslijed prostrela u predjelu grudnog koša. Smrt je nasilna. Iz istog zapisnika utvrđeno je da su pronađeni posmrtni ostaci Josipa Matovine sin Petra, rođen 21. kolovoza 1930. godine, s prebivalištem u Smoljancu kbr. 7. Uzrok smrti je prostrel grudnog koša, što može biti izazvano projektilom ispaljenog iz vatrenog oružja i smrt je nasilna.

Sve do sad utvrđene činjenice ukazuju da se radi o osobama koje su ubijene 8. listopada 1991. g. u Smoljancu a za čije ubojstvo se terete oba optuženika.

Da bi se utvrdile činjenice neophodno potrebne za ocjenu cjelokupnog događaja, po istražnom sucu obavljen je očevid i rekonstrukcija.

Prema tom zapisniku I optuženik Nikola Cvjetičanin predočio je sam način događaja, koji se uglavnom poklapa s njegovom obranom, a isto tako i svjedoci Mirko Đukić, koji je još prethodno naveo da je napustio ovo lice mjesta, već je čuo samo pucnjavu.

Svjedoci Slavko Matovina, Ante Rukavina i Ivica Marković, koji inače nisu bili nazočni događaju opisali su gdje su zatekli oštećenike, a što i nije sporno.

Od tragova koji su nađeni na licu mjesta, jedino su pronađene dvije čahure call, 7,90 m.

Ocjenjujući sve provedene dokaze i iz njih utvrđene činjenice u potpunosti je dokazano da su obojica optuženika počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 120 st. 1 OKZ RH.

Obrana I optuženika Nikole Cvjetićanina je neistinita, neuvjerljiva i nije u skladu sa drugim provedenim dokazima, pa se stoga ne može ni prihvatiti.

Kako je II optuženik Milan Milošević nedostupan ovome sudu, njegovu obranu sud nije mogao ni čuti, pa tako ni ocijeniti.

I optuženik Nikola Cvjetićanin u više navrata pred istražnim sucem i na glavnoj raspravi uporno tvrdi da nije sudjelovao u ubojstvu civilnih osoba kad se njegova paravojna postrojba pojavila u mjestu Smoljanac, već odgovornost prebaciva na II optuženika Milana Miloševića. I optuženik ne poriče da je pripadao paravojnoj postrojbi tzv. I udbinske čete u okviru nepostojeće države SAO Krajina. Dobili su zadatak da idu u "čišćenje terena", što on obrazlaže da je trebalo očistiti od svega i svakoga a očito da se radilo o hrvatskom naselju, gdje osim Hrvata, drugog življa nije bilo. Ne poriče da je njegov vod od prilike trideset osoba, ušao u selo Smoljanac, u kom praktički nikoga nije ni bilo i da su u blizini jedne kuće zatekli dvije starije osobe. Ne poriče također da je od zapovjednika dobio nalog da zastane kod ove kuće uz koju je već bio II optuženik Milan Milošević, da je zatekao, jednu stariju mušku osobu, da se je iza kuće pojavila jedna starija ženska osoba noseći uzase neke povrće, da je imao automatsku pušku uzase, da je bio nekoliko metara daleko od njih, ali uporno poriče da je ispalio ijedan metak u bilo koga od ovih starijih osoba. Svu krivnju prebacuje na II optuženika Milana Miloševića i nakon što je u njih ispalio dva rafala, nastavili su dalje i pridružili se svojoj paravojnoj formaciji, koja je ušla u hrvatsko selo s namjerom da očisti selo od osoba.

Zaštićeni svjedok nazvan "Svjedok broj 1" u dobrom dijelu i potvrđuje obranu I okrivljenika Nikole Cvjetićanina. Međutim, pojašnjava vrlo bitne okolnosti koje ovaj sud u potpunosti prihvaća i respektira. Svjedok precizno navodi da je I optuženik držao na nišanu oštećenicu Anu Bujadinović, a II optuženik Milan Milošević, oštećenika Josipa Matovinu. Može se zaključiti da je udaljenost između oštećenika bila nekoliko metara, i svaki od optuženika imao je uperenu pušku u njih, očito se radilo o automatskom oružju.

Kad su odmakli nekih 200 metara od njih u kratkom intervalu čula su se dva rafala iz vatrenog oružja. Sasvim pouzdano se zaključuje da su ta dva rafala ispalili i jedan i drugi optuženik u osobe koje su držali na nišanu.

Utvrđeno je da su i jedan i drugi optuženik slučajno, točnije, izravno gledali u svoje žrtve a isto tako da su oštećenici zadobili prostore u predjelu grudnog koša, pa ako se zaključi da su oštećenici između sebe bili udaljeni nekoliko metara, da su optuženici između sebe bile udaljeni više metara, a da su stajali, kako se kaže, oči u oči sa žrtvama, sasvim je sigurno, da je jedan rafal ispalio jedan optuženik a drugi rafal ispalio drugi optuženik. Nemoguće je utvrditi s koliko metaka je svaka žrtva bila pogođena ali sa sigurnošću se može utvrditi da ta dva kratka rafala nisu ispaljena po jednoj osobi, bilo kojeg optuženika. Naime, s obzirom na njihov položaj u odnosu na žrtve, na vrlo kratki razmak od pucnjave, sa sigurnošću se može utvrditi da su rafali ispaljeni u izuzetno kratkom vremenu. Gotovo je nemoguće, a s obzirom na položaj svih sudionika u događaju, da bi došlo do kratkog prekida pucnjave između ubijanja jedne pa druge žrtve, a od strane bilo kojeg od optuženika.

Nesporno je dokazano da je I optuženik Nikola Cvjetićanin dobio zapovjed da se vrati prema ovoj kući, gdje su zatečene ove dvije starije civilne osobe, što je on bez pogovora učinio i vratio se i držao jednu stariju osobu na nišanu pa ako se dovede u vezu nalog kojega je dobila ta paravojna postrojba, da se ide u "čišćenje terena", što bi značilo uništiti sve što tu postoji, nameće se sasvim logičan zaključak da je i I optuženik osobno učestvovao u ubojstvu te ženske starije osobe koju je držao na nišanu, a što su potvrdili i svjedoci. Očito da je bio osoba od povjerenja svog zapovjednika, koji je u njega bio siguran da će izvršiti ono zbog čega su i došli u gotovo napušteno selo.

Prema pravilima Ženevske konvencije žrtve su bile civilne osobe koje su stradale u oružanom sukobu. Bez obzira što ratno stanje nikad nije bilo objavljeno, u ova doba kad se događaj zbio a to je listopad 1991. godine, oružani sukob je postojao. U to vrijeme nadmoćne paravojne postrojbe, a kako svi kažu, potpomognute bivšom Jugoslavenskom narodnom armijom, zauzimale su područja naseljena hrvatskim stanovništvom. Od bivše JNA dobivali su naoružanje, kao i svu drugu logističku pomoć s ciljem da se ostvare njihovi ciljevi ostvarivanja tzv. "Velike Srbije". Dakle, oružani sukob je postojao i u njemu su sudjelovale dvije strane, jedna koja je željela zadržati svoje područje a druga koja je to područje htjela zauzeti iz političkih razloga, poznatih ovim optuženici počinili ratni zločin protiv civilnog stanovništva koji nam sluteći ništa lošega, ostaju na tom području. Usto radi se i o starijim osobama, bez mogućnosti obrane a koje niti na jedan način

nisu sudjelovale u bilo kakvom oružanom sukobu, već su se samo zatekli kod svojih kuća.

Prema tome, u potpunosti je dokazano da su oba optuženika počinila kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 120 stav 1 OKZ RH, uslijed čega su oglašeni krivim i osuđeni na kaznu zatvora, svaki u trajanju od devet godina.

Prilikom odmjeravanja kazne, ovaj sud je našao olakotnu okolnost da su optuženici do sada nekažnjavani, tedonekle protek vremena, s obzirom da je od događaja prošlo 11 godina.

S druge strane, kao otegotnu okolnost sud nalazi da su optuženici usmrtili dvije potpuno nedužne osobe, u to vrijeme starije životne dobi, bez mogućnosti da se na bilo koji način obrane, neka obrana je bila iluzorna s obzirom na jake snage postrojbe koja je uništavala njihovo selo, a da su imali jedinu želju da se zadrže na području za koga su sasvim naivno smatrali da im se ništa neće dogoditi, a radi se o području u kom su živjeli, odrastali i dočekali smrt na jedan krajnje grub način.

Stoga se izrečena kazna od devet godina zatvora svakome, ukazuje primjerena, kako osobi počinitelja tako i težini počinjenog kaznenog djela.

I optuženiku Nikoli Cvjetićaninu uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 31. siječnja 2.002. godine pa nadalje.

Temeljem čl. 122 stav 4 ZKP oba optuženika su oslobođeni troškova kaznenog postupka, jer prema podacima u spisu, nisu u mogućnosti snositi iste, jer su u lošim materijalnim prilikama, pa snažanjem troškova, doveli bi se u poziciju da budu materijalno neosigurani.

Oštećenik Slavko Matovina s imovinskopravnim zahtjevom upućuje se u građansku parnicu temeljem čl. 132 st. 2 ZKP, jer se o visini imovinskopravnog zahtjeva nije mogao izjasniti.

U Gospiću dne 29. studenoga 2.002. g.

ZAPISNIČAR:

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Katica Radaković **V.P.**

Pavao Rukavina **V.P.**

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, po primitku pismenog otpravka ove presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjerka i preda se ovom sudu putem pošte preporučeno ili neposredno

ovome sudu. Rok za žalbu u pogledu optuženika računa se od dana uručenja presude optuženiku ili njegovom branitelju. O žalbi rješava Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

O TOM OBAVIJEST:

1. Županijsko državno odvjetništvo u Gospiću na broj K- DO 2/02.
2. I optuženik NIKOLA CVJETIĆANIN, zatvor Gospić,
3. branitelj I opt. IVAN TIČAK, odvjetnik Gospić.
4. II opt. MILAN MILOŠEVIĆ, putem oglasne ploče suda.
5. branitelj II opt. RAUL BELAMARIĆ, odvjetnik Gospić, ul. Franje Tuđmana br. 13.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

Katica Radaković
Katica Radaković

